

*Nihil Anna*

## **Gyermek-sírató – az Anyatermészet és én**

Nem lett belőlem otthon,  
csak üres, füstszagú méh,  
mely visszaszívja magzatát,  
mielőtt a világ beléharapna.

A föld is így tesz: megfogán,  
de száraz kórókat ringat a karja,  
nem vállalja többé gyermekeit,  
mert minden születés halál.

A Nap nem fény már, csak kór,  
a szél sem simogat, csak mar.  
A tenger sója az anyák könnye,  
akik mind elvetélnék a klímától.

Bennem is elhalt valami,  
talán a testem hibája,  
az ég túl forrón hajol minden fölé,  
amit még szeretni lehetne.

A jövő – lángokban, plastikban,  
egy árva Isten nélküli égbolt alatt,  
ahol a madarak füstöt lélegeznek,  
és a gyerekek játéka üvegbe zárt pára.

Csak ültem, mint egy kiégett templom,  
a bennem maradt ima pernyéjén.  
És hallgattam a Földet,  
ahogy velem együtt zokog.

Most már ketten vagyunk üresek:  
két nő, két halott ölelés,  
akik valaha életet adtak -  
most csak visszaadják a port a pornak.